

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/117/2020
Identifikačné číslo spisu:	8216204613
Dátum vydania rozhodnutia:	16.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8216204613.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcov 1/ S. B., bytom J. XX, 2/ S. B.T., bytom J. XX, zastúpených JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom so sídlom v Bardejove, Na hradbách 5, proti žalovanému S. G., bytom J. XX, zastúpenému JUDr. Stanislavom Súlety, advokátom so sídlom v Bardejove, Námestie SNP 1, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3 C/197/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2019 sp. zn. 19 Co/53/2018, 19 Co/54/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov rozsudkom z 27. októbra 2017 č. k. 3C/197/2016-44 rozhodol, že S. B., narodený XX.X.XXXX a S. B., narodená XX.XX.XXXX, obaja bytom J. XX sú bezpodielovými spoluvlastníkmi parcely CKN č. XXX/X o výmere 115 m², druh pozemku: zastavené plochy a nádvoría zapísanej na LV č. XX pre kat. úz. J., vytvorenej geometrickým plánom č. X/XXXX, ktorý vyhotovil I. N.-N. z 19.6.2015 v podiele 1/1. Súd žalobcom spoločne a nerozdielne voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Dopĺňajúcim rozsudkom rozhodol o trovách štátu.

1.1. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 23. júna 2016 č. k. 8C/519/2000-266 bola žaloba o odstránenie dreveného kurína a drevenej udiarne s betónovými základmi postavenými na pozemku parcely registra CKN č. XXX/X o výmere 115 m², druh pozemku: zastavené plochy a pozemku parcely registra CKN č. XXX/X o výmere 115 m², druh pozemku zastavené plochy a nádvoría zapísanej na LV v kat. úz. J. zamietnutá a vzájomný návrh žalovaných (v predmetnom spore žalobcov) na určenie vlastníckeho práva bol vylúčený na samostatné konanie. Predmetné rozhodnutie vo výroku o zamietnutí žaloby nadobudlo právoplatnosť dňa 11. augusta 2016 a vo výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie dňa 26. júla 2016. Súd prvej inštancie vec právne uzavrel tak, že žalobe žalobcov o určenie vlastníckeho práva vyhovel z dôvodu, že súd v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn.

8C/519/2000 o uloženie povinnosti odstrániť kurín a udiareň, žalobu zamietol na tom skutkovom základe, že žalovaní (v predmetnom konaní žalobcovia) preukázali splnenie podmienok oprávnenosti i dobromyseľnosti držby spornej parcely, ktorou je novovytvorená parcela č. XXX/X o výmere 115 m na základe geometrického plánu I. N. č. X/XXXX, keďže túto parcelu riadne užívali v presvedčení, že sú jej vlastníkami a rovnako tak ju užívali aj ich právni predchodcovia. Na základe uvedeného došlo v konaní sp. zn. 8C/519/2000 k vyriešeniu predbežnej otázky, ktorou je nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaných, (v predmetnom konaní žalobcov) k spornej nehnuteľnosti titulom vydržania, teda súd prvej inštancie viazaný uvedeným záverom rozhodol o určení vlastníckeho práva žalobcov k spornej nehnuteľnosti titulom vydržania.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. apríla 2019 sp. zn. 19 Co/53/2018, 19 Co/54/2018, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane doplňujúceho rozsudku, a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom okresného súdu v otázke záväznosti právneho záveru o vydržaní, ktorý bol vyriešený v konaní Okresného súdu Bardejov sp. zn. 8 C/519/2000, v tomto smere poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd) z 28. júna 2017 sp. zn. 3 Cdo 115/2016. Mal za to, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné ani v ním namietanom porušení práva na spravodlivý proces, nakoľko okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj len CSP).

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok krajského ako i okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Potom ako vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku zopakoval priebeh celého konania a obsah rozhodnutí súdov, namietal, že neobstojí záver odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu a jeho odôvodnením, keď mal za to, že tieto rozhodnutia nie sú odôvodnené v súlade s kritériami uvedenými v § 220 ods. 2 CSP a týmto nesprávnym procesným postupom mu súdy znemožnili, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie žalovaného odmietnuť, mali za to, že súdy riadne odôvodnili svoje rozhodnutia a odvolací súd sa zoberal podrobne i všetkými námietkami uvedenými v odvolaní žalovaného. Žiadali priznať trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vytýkal obom súdom nedostatočné odôvodnenie rozsudkov.

8. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), dovolací súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej namietaný nedostatok odôvodnenia bez ďalšieho (až na výnimky) nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (pozri R 2/2016). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre záver, že (ne)odôvodnenie rozsudku spĺňa atribúty, ktoré sa týkajú výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych)

prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

10. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho dovolania napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal. Zároveň sa vysporiadal s odvolacími námietkami a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

11. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Dovolací súd z podaného dovolania, v ktorom v podstate boli len zopakované skutočnosti a právne závery, s ktorými sa vysporiadali nižšie súdy, ani nemohol namietanú existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, bez jej konkretizácie, identifikovať.

12. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalovaného, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), odmietol.

13. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.